

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Forøgelse af Personalet i Andet Revisionsdepartements fjorbenhavnte Toldrevisionskontor.

(Lovforslaget findes i Tillæg A., Sp. 1599 ff.)

Lovforslaget fattes under Forhandling.

Ingen begærede Ordet.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling
vedtoges uden Afstemning.

N. Thomsen: Jeg tillader mig at foreslaa Lovforslaget henvist til det Udvalg, som blev besluttet nedfat angaaende Forslag til Lov om Haandværks- og Industritvælling i Aaret 1897.

Uden Forhandling eller Afstemning
vedtoges dette Forslag.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Pension til fhv. Navigationskolebestyrer C. G. F. Schwarz.

(Lovforslaget findes i Tillæg A., Sp. 1609—10).

Lovforslaget fattes under Forhandling.

Leth-Spensen: Naar jeg har begæret Ordet ved denne Sags 1ste Behandling, er det ikke for at faa Lejlighed til at høre mig selv tale. Jeg kan i enhver Henseende underskrive den Udtalelse, der kom fra et æret Medlem i Fjor, at man ikke skulde lade nogen Lejlighed gaa ubenyttet hen til at tie stille. Naar jeg ikke desto mindre har ment at burde bryde Tavsheden i dette Tilfælde, er det, fordi jeg tror, at der er Ting, som bør siges ved denne Lejlighed, men som jeg ikke antager, nogen anden vilde sige. Det er sikkert ikke de ærede Medlemmer ubekendt, at der ude omkring i Befolkningen er en ikke saa ringe Stemning mod Pensionsvæsenet i det hele taget. Der er vel ogsaa nok adskillige ærede Medlemmer, som til forskellige Tider have udtalt sig ret

skarpt herimod. Der er jo imidlertid en ikke saa ringe Forskel paa det almindelige Pensionsvæsen og det, som her foreligger. Det kan jo siges med en vis Ret om almindelig Pensionering, at det er en Del af Lønnen, at det er en Art Selvpensionering. Dette er, i alt Fald rent teoretisk set, en rigtig Betragtning; men hvad der her foreligger, er noget helt andet, det er simpelthen Spørgsmaalet, om Samfundet vil give en Gave til denne Mand, en Gave, som har i alt Fald slet ikke har nogen som helst juridisk Ret til at faa. Naar jeg derfor skal stemme over denne Sag, bliver det for mig Spørgsmaalet, om denne Mand har nogen moralsk Ret til at faa denne Pension, eller om Samfundet har nogen moralsk Forpligtelse til at give ham den. Det, at man har været Embedsmand, kan efter min Mening ikke være bestemmende alene; det, man ligeledes maa se paa, er, om det Arbejde, han har præsteret i Samfundets Tjeneste, har været for stort i Forhold til den Løn, han har faaet for det. Nu er det ikke min Hensigt at komme ind paa en Undersøgelse af det Arbejdes Værd og Forvarlighed, som denne Mand har præsteret i Samfundets Tjeneste. Jeg gør det af en god Grund ikke, fordi jeg ikke forstaar mig derpaa. Men hvad den anden Side af Sagen angaar, Betalingen for Arbejdet, ophører jo Forslaget her, at denne Mand har tjent Samfundet, som det hedder saa smukt, i 51 Aar, og i den Tid, i alt Fald i de sidste 5 Aar, faaet en Gennemsnitsløn af 5,824 Kr. 70 Ø. Det synes mig, at naar man ser paa en saadan Løn efter den Værdi, Pengene have i vore Dage, er det en ganske god Betaling selv for et godt Arbejde. Jeg vil derfor sige, at selv om denne Mand havde præsteret et ganske ualmindeligt Arbejde for Samfundet, havde Lønnen ogsaa efter min Mening staaet fuldt ud i Forhold dertil, saa jeg kan ikke se, at vi have nogen som helst moralsk Forpligtelse af dette Hensyn i alt Fald til at bevilge denne ekstraordinære Pension. — Der er imidlertid en anden Side af Sagen, som maaste kunde gøre, at vi kunde komme til at gøre Manden nogen Aret ved at nægte ham Pension, og det er det, at det snart er blevet en Regel her i Landet, at saa snart en Embedsmand er gaaet ind til et Embede, hvilket der ikke er tillagt nogen Pensionsret, tager han slet ikke dette i Betragtning, idet han gaar ud fra, at han saar vel nok Pension alligevel, naar Tiden er omme. Det kan ikke nægtes, at det snart er blevet Coutume; at den Slags Pensioner blive bevilgede uden nogen som helst Motivering, og man kunde derfor sige: